

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové, soudkyně JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **L. Y.**, práv. zastoupen JUDr. Karlem Sochořem, advokátem se sídlem Na Hradbách 2632/19, 702 00, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, poštovní příhrádka 21/OAM, 170 34, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 1. 2009, č. j. 61 Az 118/2007 - 52,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III.** Odměna advokáta JUDr. Karla Sochory, se sídlem Na Hradbách 2632/19, 702 00, Ostrava, **se určuje** částkou 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě výše označeným usnesením odmítl žalobu žalobce (dále „stěžovatel“) podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2007, č. j. OAM-1-921/VL-07-08-2007. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaného byla žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany shledána jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel podal dne 5. 12. 2007 žalobu, kde uvádí, že v roce 1995 začal mít problémy kvůli své ženě, která chtěla, aby přepsal polovinu svého majetku na ni. Její otec měl kontakty na policii, a proto byl předvolán; místní policista mu vyhrožoval, že bude mít problémy, když na ni nepřepíše majetek. V roce 1998 stěžovatel přicestoval do České republiky a jak dále uvádí, jeho žena se s ním rozvedla a bez jeho vědomí přepsala polovinu jeho domu na sebe. Nyní se nemá kam vrátit a netouží po tom. Chce bydlet a pracovat v ČR. V následném podání se stěžovatel vyjádřil, že požaduje soudní jednání. Krajský soud stěžovatele vyzval usnesením ze dne 6. 6. 2008, č. j. 61 Az 118/2007 - 24 k doplnění a upřesnění žaloby. Stěžovatel podal doplnění žaloby s tím, že ji po obsahové stránce doplní prostřednictvím právního zástupce, o kterého tímto žádá. Usnesením ze dne 8. 8. 2008, č. j. 61 Az 118/2007 - 44 krajský soud ustanovil stěžovateli právního zástupce, kterého opět vyzval k doplnění žaloby. Protože žaloba nebyla doplněna, usnesením ze dne 23. 1. 2009, č. j. 61 Az 118/2007 - 52 žalobu odmítl.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel včas kasační stížnost doručenou krajskému soudu dne 19. 2. 2009. V podané kasační stížnosti uvádí, že ačkoliv byl informován o tom, že mu pro řízení byl ustanoven advokát, nesdělil tomuto ustanovenému advokátovi svoji současnou adresu, protože vycházel z informací Cizinecké policie ČR, podle kterých by po ustanovení advokáta měl být předvolán k soudu a vyslýchán za jeho přítomnosti. Z těchto důvodů advokáta nevyhledal, ani mu neoznámil, na jaké adrese se zdržuje. Usnesením ze dne 27. 2. 2009, č. j. 61 Az 118/2007 - 56, byl stěžovatel vyzván k doplnění kasační stížnosti. Kasační stížnost byla podáním ze dne 9. 4. 2009 doplněna, stěžovatel v ní navíc uvádí, že i přes skutečnost, že nebyla žaloba doplněna, postačovaly v ní obsažená tvrzení, o tom že byl zbaven svého majetku v zemi svého původu, k projednání věci.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné předeslat, že není jeho úkolem znovu komplexně posuzovat otázku, zda stěžovateli měl či neměl být žalovaným azyl přiznán, nýbrž má posoudit, zda předchozí řízení trpělo vadami spadajícími pod vymezení v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. tvrzenými v kasační stížnosti, popřípadě některými dalšími vadami, k jejichž přezkumu je Nejvyšší správní soud povolán v řízení zahájeném podanou kasační stížností z úřední povinnosti. Úkolem Nejvyššího správního soudu tedy je přezkoumat správnost postupu použitého krajským soudem.

Není sporu o tom, že řízení ve správním soudnictví je plně ovládáno zásadou dispoziční a je na žalobci, zda proti rozhodnutí správního orgánu jímž se zakládají, mění ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, podá žalobu u soudu či nikoliv. Je pouze na žalobci, aby v případě, kdy se bude domáhat ochrany svých práv žalobou u soudu, v této žalobě jasně vymezil, které výroky správního rozhodnutí napadá a v žalobních bodech pak specifikoval, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (ustanovení § 71 s. ř. s.).

V důsledku přísně dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné /ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s./. Pokud žaloba žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z citovaného ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. V souzené věci ze spisového materiálu vyplývá, že žaloba náležitosti, k jejichž doplnění byl stěžovatel vyzván a které jsou vymezeny v ustanovení § 37 odst. 3 s. ř. s. a v ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s., neobsahovala.

Podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu – a ve shodě s konstantní judikaturou Ústavního soudu (viz např. nálezn. sp. zn. II. ÚS 738/2000) - je nutno vycházet především ze skutečnosti, že smyslem procesních podmínek řízení obecně je snížení entropie (neurčitosti) při uplatňování práv, resp. pravomocí, časové omezení stavu nejistoty v právních vztazích a urychlení procesu rozhodování s cílem reálného dosažení zamýšlených cílů. Stanovení těchto podmínek proto musí být provedeno transparentně, srozumitelně a předvídatelným způsobem a nesmí být zejména zneužíváno k tomu, aby v praxi docházelo k denegatio iustitiae (odepření spravedlnosti).

Přezkum Nejvyššího správního soudu v projednávané věci směřoval k otázce, zda intenzita nedostatků stěžovatelova podání dosáhla té míry, při níž je veřejný zájem na co nejširším přístupu ke spravedlnosti převážen zájmem na efektivním fungování této spravedlnosti, jež je podmíněno také nepřetížností soudů meritorním přezkoumáváním podání, u nichž například není patrné, proti čemu směřují, tedy z jakého zákonného důvodu se spravedlnosti dovolávají. Při takto nastolené otázce nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než rozhodnout, že ve světle příslušných ustanovení s. ř. s. posuzované podání, resp. jeho nedostatky, této intenzity dosáhlo.

Při shrnutí výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatel vymezil meze a rozsah přezkumné činnosti soudu způsobem nedostačujícím. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem Krajského soudu v Ostravě, že stěžovatelova žaloba neobsahovala konkrétní žalobní body, z nichž by bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považoval stěžovatel napadené výroky za nezákonné či nicotné, a krajskému soudu nezbylo nic jiného než z těchto důvodů žalobu odmítnout.

K námitce stěžovatele, že očekával nařízení jednání, a proto nekontaktoval ustanoveného advokáta, Nejvyšší správní soud konstatuje, že k nařízení jednání nedošlo z důvodu neodstranění nedostatků žaloby, které nebyly i přes výzvu krajského soudu odstraněny, a proto nebylo možno v řízení pokračovat. Toto pochybení způsobil stěžovatel sám svou nečinností a nelze jej za žádných okolností přičítat k tíži krajskému soudu.

V řízení o kasační stížnosti měl úspěch žalovaný a měl by proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému však v tomto řízení náklady nevznikly a tomu odpovídá výrok II.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven soudem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s., ustanovení § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 1 x 2100 Kč za jeden úkon právní služby – podání kasační stížnosti a 1 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f), ustanovením § 7, ustanovením § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů; celkem tedy odměna advokáta činí 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2009

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu